

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.« — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о год. 6-й пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 5 ул. Ліндого. — Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Шестиліте кацапско-народовскої консолідації.

(Дальше.)

Observator поясняє в своїм Листі знад Полтви, що в ювілею столітя відродін літератури не взяли участі кацапські товариства й інститути, а їх преса віднесла ся неприхильно і з наругою до сего святакованя. Нічого иншого не можна було з боку кацапів сподіватись і хиба найоптимістичнійший консолідатор міг допускати, що ренегати українсько-рускої народности і мови могли би »прилучити ся« до сего національного свята (се й проявило ся в одній статі »Дѣла«, написаній скрізь рожеві консолідаційні окуляри). Але знов инша річ з участію братних славянських інституцій наукових. У кожного участника нашого столітнього ювілею мусіло се викликати Гоголівський сміх, як др. Савчак витав у вступній речі Славян, котрих на ювілею зовсім не було, а могли-б бути і певно були-б явили ся і від наукових товариств і академій полуднево-славянських і чеських та польських, наколи-б комітет так їх був запросив, як се водить ся у європейських народів. Треба навіть дивувати ся, що чеські інституції прислали бодай телеграфічні привіти по тім, як народовці (між иншими і голова наук. Товариства ім. Шевченка) на запросини наукових інститутів чеських на свята Палацкогго нетактовно відповіли обжалованєм чеського парламентарного клубу.

Observator знад Полтви жалує ся, що й польські науковці інституції теж забавили ся в повну абстиненцію (але знов обережно промовчує, що від Виділу краевого явив ся сам краєвий маршалок), та що деякі польські часописи навіть ворожо відозвали ся про осінні ювілеї. Сему останньому ми зовсім не дивуємо ся, знаючи, як тяжко ще полській пресі галицькій і широким

масам польської суспільности вибити ся з тісного шовіністичного світогляду і в кожній прояві народного руского життя бачити не жаждобу захоплюваня стану народно-го посіданя другої народности, а змаганє до життя питомим своїм житєм. Се, кажемо, нічого дивного, бо з одного і другогго боку нема того предметового осуджуваня фактів і прояв життя політичного, національного, культурного, якого можна би вимагати від політично доспілих суспільностей.

Абстиненція польських наукових інституцій (Академії наук в Кракові, історичного Товариства львівського й університету) звернула на себе бачність загальну і визвала допити, чому се приписати. І ось приватною дорогою дана була на се відповідь: не чини другому, що тобі не мило! І в наукових сферах є якась взаємність і певні форми, яких вимагає ся від людей науки з європейскою освітою. Коли голова наук. Товариства ім. Шевченка тут заняв своє становище на університеті, віднесли ся польські наукові інституції і професори вельми симпатично до єго особи і запросили єго і в члені історичного Товариства та іменували членом краківської Академії наук. Давнійші члені Академії, як пок. Омелян Огоновский, др. Шараневич, а навіть твердий крил. Петрушевич бували й бувають на річних зібранях Академії — іменованій же перед трема роками членом Академії голова наук. Товариства ім. Шевченка не сповнив навіть звичайного обовязку куртоазії, не явив ся ані разу на зібраню Академії, відтак виступив з членів історичного Товариства а запросини на ювілеї Міцкевича — зложив університетскому портієрови. Чиж після того міг сподівати ся, щоб на єго запросини згадані наукові інституції вислали делегатів на осінній ювілей?! Нам прикро вельми доторкувати ся прилюдно таких справ, однак годі було й се

промовчати, коли хочемо пояснити всю правду. Ми вельми поважаємо невсипучу наукову роботу голови наук. Товариства ім. Шевченка, однак в нинішних обставинах не можна відгороджувати ся від світа і зачиняти ся лише в своїм науковім кабинеті. Сковорода був можливий в XVIII. столітю, на склоні-ж XIX. столітя навіть науковий велитень мусить числити ся з сучасними вимаганнями життя і прийнятими в європейській суспільности формами.

Осінній ювілей викликав, як справедливо замічає Observator знад Полтви, щире одушевленє серед народовців, що почувли в собі по консолідаційнім пониженю власну силу до праці для народу, і тоді можна було почути оклики до роботи, оклики: »організуймо ся!« І тут констатує Observator, що подібного руху організаційного не було в найріжнійших напрямках від 1848 року. Подає отже засновані або введені в житє товариства і спілки: Краєвий кредитовий Союз (має се бути, як каже, руский банк на ширшу міру), Товариство для розвою штуки, Укр. руска видавнича Спілка, Товариство будови руского театру, Підгірська Спілка (для торгівлі свиньми в Станиславові) і т. и. Се неперечно вельми відрадна поява, що народовці почувли потребу позитивної і реальної роботи і беруть ся з тою метою до організації, замість дотеперішньої політики »зазначуваня недоволеня«. Треба би лише дійсно організації і розумного поділу праці і пильнованя, щоби се не скінчило ся на хвилевім святачнім одушевленю, на ліричним настрою, до якого Русини такі склонні, та щоби засновані або введені в житє товариства не заснітили ся так, як се стало ся з тими інститутами з 1848 року, що нині мимо своїх величезних капталів не дають реального хісна народові. Нехай там на нас і кривлять ся основи

Листи з Києва.

(Дальше.)

Розвиваючи далі свій погляд, д. Флоринський робить екскурсію в царину історії нашого суспільного життя і виявляє свою крайню несвідомість і в сім питанні; він нас навчає докторально, що величезна більшість українського народу від 200 років живе однаковим духовим і культурним життям з »великоросами« і »білоросами« і живає єдного спільного літературного языка і що в Галичині є не мало прихильників російського языка, що, не вважаючи на всі перешкоди, енергічно його боронять проти заходів новітніших сепаратистів-українофілів, і що уважаючи на сі »безперечні твердження« погляд Франка на укр. нарід як на самостійного осібника не може не здаватись дивним непорозумінням. Зупинимось і на сих »безперечних твердженнях« Флоринського. Невже треба авторови нагадувати і такі елементарні речі, що в склад російської держави входить над 200 літ тільки лівобічна Україна і що належати до російської держави ще не значить жити з »великоросами« однаковим культурним і духовим життям. Добре-б памятати д. Флоринському, що »об'єднання« духове і культурне з »великоросами« у вищих верствах нашого су-

спільства ішло повільним процесом обмосковлення, захоплюючи де-далі ширші верстви і різні сторони суспільного життя, процес сей, навіть для вищих верств не цілком ще завершив ся, а про загал людський і казати нема що, позаяк цілковита денационалізація нашого народу ще не є факт, а тільки desideratum »великоросів« з того-ж коша, що й д. Флоринський. Щож до Білоросів, то авторови не пошкодило-б просвітитись, що вище суспільство тамтешне в значній часті своїй споляченє і великоруський елемент складаючись з прибутних, від правительства присланих урядників і змосковленої часті людности, не захоплює навіть цілої інтелігенції, не кажучи вже за нарід. Поклик на гурт Галичан, що ділають в інтересах обмосковлення нашого народу, ні для кого не може бути переконуючим, він тільки говорить про ренегатство проводирів сього напрямку і про слабо це розвинену національну свідомість у їх адептів. Їх ідея, через свою безгрунтовність, також мертво народжена, як і ідея загально-славянського языка, що в кандидати на його також признавало ся разом з иншими і російський язык.

Далі д. Флор. піднімає ся знайомити д. Франка з сучасним становищем в науці питання за український язык. І голословно назвавши погляди Микльошича про самостійність нашого

языка старими і невитримуючими критики, він вибухає такою фразою: »новітніші російські і західно-славянські фільологі, що трудились найбільш глибоким студіюванням питання на ґрунті порівнюючого славянського языкознавства, уважають за безперечне твердження, що малоруський язык є не більш як оден з діалектів*) русского языка«. При чому проф. Флор. додає: »обмежую ся покликком на новітніше судження, як Ягіча: Dass alle russischen Dialecte gegenüber

*) Хоч той самий Флоринський в другому місці (Лекції по сл. яз. т. I. 16) з більшою правдою каже: »не менше труднощів дає розвязка питання про взаємні живих славянських языків. Можна показати на дві головні причини, що робили невдатим всі досі зроблені проби — докладнійше вивчити сі взаємні і установити на підставі їх наукову класифікацію славянських языків. Перше, студіювання живих славянських языків, як в історичному їх розвої, так в сучасному стані з їх діалектами і говірками далеко ще не повне і не закінченє; навпаки, для багато з них напр. болгарських, словацьких, багато руських говірок волю допіру ще починає ся. Друге, фільологічні висліди, що торкають подібні загальні питання, не завжди відзначають ся потрібною предметовістю, відбиваючи в собі псевдопатріотичні і вузько-національні симпатії вчених авторів. При небутності готівкою всіх кочевних лінгвістичних даних і за браком наукової предметовості і не можливо, звичайно, прийти до правильних висновків і певних узагальнень«.

телі і директори Кредитового Союзу, але ми правди ради не можемо затаїти сего, що до банків не маємо довіря по досвідах з т. зв. хлопским і крилошаньским банками. А про засновувані Русинами задаткові товариства, з котрих виріс Кредитовий Союз, ми вже висловили при иньшій нагоді свою думку на основі фахових аграрних розвідок і довголітної практики в тім напрямі по иньших краях, що більший процент як 4⁰/₁₀, помалійше вправді від банків, але все таки руйнує хлібороба. Коли народовці дійсно бажають двигнути хліборобів, мусять їм помагати дешевим кредитом і організацією місцевих кас, розсіяних по краю на основі системи Райфайзена, дарма, що головний сподвижник Кред. Союзу в «Дѣлѣ» виступав проти сеї системи.

Так само не можемо бути оптимістами і що до Підгірської Спільки, котрої відозва недавня виявила, що ініціатори її взяли ся без елементарного підготовлення (не знали навіть існуючих ветеринарських і т. п. приписів) і нині бажають, щоби на рід одушевляв ся і зносив капітали.

А вже що до будови театру, то починає ся дійсне вавилонське столпотворення, бо все було роблено, як у нас звичайно, прихватком. Комітет, що складав ся переважно з патріотів-емеритів і зібрав поважний гріш, майже вимер, Товариство Котляревського радо-б взяти се в свої руки, Драматичне Товариство знов собі, а й Бесіда, що має театр в своїх руках, була-б не від того.

Пипучи в одушевленню про самостійну організацію і роботу народовців з нагоди осіннього ювілею, *Observator* знад Полтви згадує і про роботу і рух видавничий в наук. Товаристві ім. Шевченка і додає, що се йде майже без нічиєї помочи (має тут на думці материяльну поміч). Дійсні обставини однакж сему рішучо суперечать. Теперішній голова наук. Товариства ім. Шевченка засів, так сказати-б, до заставленого вже стола і може черпати великою ложкою в тих материяльних засобів, яких конечно потрібно для всякої наукової роботи і видань. Нині він не може собі увобразити (але міг би се вчитати в протоколах засідань виділу з 1889, 90, 91 і 92), в яких дійсно прикрих і скрутних відносинах було Товариство тоді, коли й машин не було таких і тільки, як нині, коли не було і черенок подостатком, коли на друкарні тяжив довг «Дѣла» около 10.000 зр. О тім всім нині ніхто не згадує і не памятає, забуло ся й те, як то такі наукові поваги як Борис, Яр. Коритовский et cons. являли ся на зборах, щоби не допустити до того, щоб «Дѣлу», «Батьківщині» і п. відмовлено видавання коштом

den übrigen slavischen Dialecten — wem der Ausdruck Dialect nicht gefällt, kann dafür Sprache sagen, in der Wissenschaft ist das Nebensache — ein Ganzes bilden, mit vielen merkwürdigen Zügen einer einneren Einheit ausgestattet, das bildet unter Sprachforschern keine Streitfrage». Archiv für slavische Philologie, 1898, XX, 33 (Einige Streitfragen). Очевидна річ, що д. Фл. не зрозумів мисли Ягіча, що виразно говорить, що при класифікації (а класифікація сама по собі є тільки науковий наворот, чи то спосіб) північно-східні славянські діалекти, після багато спільних рис, можуть бути відокремлені в осібну групу (руську), як є і инші подібні групи на пр. чехо-словацька то-що. Ми-б нічого не мали, як би д. Флор. висловив ся, що розуміння руського язика, як певне наукове узагальнення, обнимає малоруський і великоруський діалекти, але-ж він нас навчає: не буде зайва річ нагадати галицько-руським філологам і літератам, що се розуміння обіймає 1) великоруські людські говірки, 2) малоруські людські говірки, 3) білоруські людські говірки, 4) загально руський літературний язык.

(Далі буде).

Товариства. Забуло ся й те, що Товариство аж тоді почало ся двигати з фінансової руйни, коли дістало друк всіх шкільних книжок, що нині дає щорічно дохід грубо кілька тисячій (а се таки від нікого иньшого, як від правительства і не заходом «независимих», а таки «правительственных» послів), почало розвивати ся, як дістало підмоги з фондів краєвих (нині 3500 зр.) і з державних (нині 3000 зр.), що майже щорічно підносять ся (а се також заходом тих «правительственных»). А мимо всего того се промовчує і *Observator* знад Полтви, а проф. Грушевский в справозданню виділу Наук. Товариства наводить се яко прикри справи, що Товариство дістає ті підмоги і доходи з накладу книжок! Ну, дай Боже, щоб і иньші наші товариства (педагогічне і т. д.) опинили ся в таких прикрих відносинах!

Отак то виглядає наша органічна робота, де нема зразу ясно витиченої цілі, розмеженої правно компетенції і тим способом сили зуживають ся, поборюють ся, бо з сего виникають суперечки і т. д. Оклики: «організуймо ся» роздають ся здавна і безнастанно, а ми все стоїмо на становищі первонаачального літописця нашого, що земля наша богата, але ладу в ній нема!

(Конець буде).

„Дністер“

Тов. взаїмних обезпечень і взаїмного кредиту.

(Конець).

В Товаристві взаїмного кредиту «Дністер» уділено в році 525 позичок на скрипти довжні в сумі 274.096 корон і 51 позичок на векслі в сумі 30.530 корон; сплачено в протягу року на позички 127.509 корон 49 сот., всіх позичок разом з позичками давнішими позістало з кінцем року (на скриптах і векслях) 1.236 позичок в сумі 461.036 корон 65 сот., з того сума 296.743 корон єсть інтабульована в спосіб пупілярний; в екекуції на дорозі судовій було 29 справ на суму 7.657 корон 29 сот. Вкладок щадничих вложено в році 266.874 корон 90 сот., винято 132.679 корон 90 сот. Узглядняючи стан вкладок з попередних літ, позістало з кінцем року всіх вкладок 541 на суму 413.951 корон 35 сот. Членів було кінцем року 1369, котрі декларували 1.412 уділів в сумі 70.600 корон, на котрі було вилачених з кінцем року 55.139 корон 18 сот. т. є. 78% декларованої суми. Цілий фонд власний Товариства (з фондом резервовим і спеціальною резервою) вивозив 58.990 корон 95 сот. т. є. більше о 19.948 корон як в році попереднім. Зголошень о позички порішено 834, а то 633 прихильно, а 201 відмовлено.

По вислуханню справозданя комісії ревізійної, котра перевірила книги, цінні папери, вкладки, касу і замкнене рахунків враз з білянсом обох товариств, Рада надзираюча прийняла до відомости справозданє Дирекції і ухвалила що до розділу надвижки білянсової поставити відповідні внесень на Загальних Зборах. Між иньшим ухвалила Рада внесок, що з надвижки в Товаристві огневім має призначити ся сума 9.000 зр. на амортизацію 90 листів фонду основного, а квота 2.250 зр. на оплату 5% за купони від невилісованих листів фонду основного, а з надвижки в Товаристві кредитовім має уділити ся дивіденда для членів від виплачених уділів по 6%, а квота 800 зр. має призначити ся на публичні добродійні цілі.

Ухвалено скликати загальні збори членів обох товариств на день 11. нов. ст. мая 1899 року. На внесек Дирекції іменовано провіз. урядників п. Нестора Яворського і Клима Жмура, сталими урядниками Товариства взаїмн. обезп. «Дністер». Рішено відмовити відшкодованє для Юзька Бляхи з Богданівки, пов. Збараж, котрий з неоправданих причин через 6 місяців незаплатив премії за свої будинки.

Вибір президента товариства — на місце бл. п. о. А. Тороньского ухвалено доконати на

слідуючим засіданню, понеже задля несподіваної смерті б. президента безпосередно перед засіданєм Радя справа вибору не була поставлена на порядку деннім сего засіданя. — На конєць ухвалено від 1-го липня 1899 року знизити стопу процентову від вкладок в Товаристві взаїмн. кредиту «Дністер» з 4¹/₂% на 4% річно, поруч Дирекції подати се в час до відомости членів і порозуміти ся з Краєвим Союзом кредитовим і Народною Торговлею у Львові. — Процент від позичок позіставлено на разі без зміни т. є. 5¹/₂% і 1% дод. на кошта адміністрації.

Перегляд політичний.

Narodni listy доносять, що скликає чеського соїму пересунене з марця, як перше заповідали, на пзнійший час, правдоподобно по Великодних святах. Сесія соїмова має тревати коротко, тому закидає чеський орган правительству, що оно все ще не зірвало з традицією централізму, хотяй центральний парламент виказав достаточну свою безплідність. Коли Німці — каже — не згодять ся тепер вступити до соїму, то не вступлять і за місяць. Було би се небезпечною хиткостію зі сторони правительства нагороджувати німецку безвзглядність неуправненими уступками, без уваги на обовязки супротив правиді, на якій правительство опирає ся. Тут лише пригадаємо, що в часі пасивної опозиції Чехів правительства заховували ся инакше, та зазначаємо, що чеський парід має вже досить сеї хиткості правительства.

Угорський президент міністрів Кольман Сель зачинає реалізувати успіхи своєї миротворної акції. Соїм вибрав уже президента палати, а вибір упав на бувшого міністра Перчеля. Новий президент отримав 244 голоси а на попередного президента упало 74 голосів. Президент міністрів Сель приймав вчера присутних в Будапешті послів з Хорватії і Славонії. На промову голови клубу Йосиповича Сель відповів, що стоїть на ґрунті закона з 1868 р., котра управильняє постійно відносини Хорватії і Славонії. Сель висказує братним краям, котрі не можуть істнувати без Угорщини, подібно як Угорщина без них не могла би остояти ся, своєю живу симпатію.

В Петербурзі повстали забуреня між академічною молодежію. Наші читачі найдуть у «Листах з Києва», які друкуємо в фейлетоні, наглядне зіставленє тих даних, що складають ся на невиносимі відносини у наукових закладах Росії. Та от, вже і довели ті відносини до явного вибуху між молодежію. З російських дневників годі дізнати ся де-що близшого про ті прояви реакції студентів против гвету вольної мисли і особистої свободи, бо дневникам російским не вільно писати про сі справи. Politische Correspondenz одержала з Петербурга донись, після котрої виходить, що забуреня розпочали ся дня 24. лютого, а причиною їх була пересторога ректора університету Сергєєвича, щоби в річницю університету заховували ся спокійно. Студенти здерли се оповіщенє з таблиці, а на викладах в день річниці урядили крикливу демонстрацію стукаєм та свистами. Але перед університетом устала ся вже піхотинна і кінна поліція і коли студенти вийшли з університету, она кинулась їх арештувати. Прийшло до бійки, в котрій не обійшло ся без тяжших і лекших скалічень. На другий день студенти устроїли віче в авлі університетській і запросили ректора. Ректор заявив, що не прибуде на заказані збори, а на се відповіли студенти, що супротив того не можуть дальше учацати на університет, доки не одержать поруки, що будуть безпечні перед напастями поліції. Відтак слідуючого дня на поновних зборах студентів, де мало їх зібрати ся около 3000, ухвалено вислати депутацію до ректора з прошенєм, щоби замкнув університет, та з заявою, що в противнім разі студенти устроють загальний стрейк. Коли довідалась про те власть, казала замкнути всі брами університету і тим способом фактично зачинила єго.

Рудольф Ачкевич

швець,

у Львові, улица Сикстусна ч. 23. (стара пошта)

поручає готову обув свого виробу, переважно для **Ховеньства** і **ПП. військових** — приймає також замовлення з якого рода так місцеві як і з провінції.

На міру вистане старий оказ.

201 43—52

Горсети, рукавички, шельки підв'язки, бандажі всіх систем

поручає

Г. ГАЛЯНТОВСКИЙ

У ЛЬВОВІ,

площа Бернардинська ч. 3.

ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ!

Драма з галицького еміграційного руху в 4. актах.

Ціна книжки брошурованої в картоні 35 кр., оправленої в полотно з хорошими витисками 50 кр. — На поштову оплату 5 кр.

„СВЕКРУХА“

комедія в 3 актах з сільського життя.

Ціна книжки брошурованої 30 кр., оправленої в полотно з хорошими витисками 45 кр. — На поштову оплату 5 кр.

Замовлення з провінції у автора ул. Сакраменток ч. 10, Львів. У Львові набути можна в Старопигійській книгарні.

Галицький Банк кредитовий

почавши від 1 лютого 1890 видає

4% АСИГНАТИ КАСОВІ

з 30-дневним виповідженем,

3 1/2% АСИГНАТИ КАСОВІ

з 8-дневним виповідженем,

а всі інші находячі ся в обігу 4 1/2% Асигнати касові з 90-дневним виповідженем будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4% з 30-днев. речинцем виповідження.

Львів, дня 31 січня 1890.

Дирекція.

Видає й відповідає за редакцію: Лев Лопатинський.

Цінники gratis i franco.

20% ДЕШЕВШЕ ЯК У ВІДНІ!
ДОСТАРЧАЄ ВСІЯКІ КАВЧУКОВІ ДРУКАРНІ ЧЕРЕНКОВІ ПЕРШЕ ГАЛ. ЗАВЕДЕННЯ РИТОВНИЧЕ ВАРСТАТ ДЛЯ ВИРОБІВ З МЕТАЛУ, ЛИТИХ НАПИСИЙ, МАЛЯРСТВА ШИЛЬДІВ І ФАБР. СТАМПИ ЛІЙ КАВЧУКОВИХ І ПРОЧ.

І ДРУКАРНІ ТАКОЖ З ЧЕРЕНКАМИ РУСКИМИ!!!

ГЕНРИК ШАПІРА

ЛЬВІВ, УЛ. КОПЕРНИКА Ч. 3.

(ПОВІЧ АПТИКИ ПЕТРА МІКОЛАША). 146

ГАРМОНІЮМ

до науки співу церковного виготовляє спеціально парова фабрика інструментів

Івана Сливинського

у Львові, ул. Коперника ч. 16.

За порукою дає на рати. Прошу жадати цінника.

Іван Сливинський

фабрикант органів і гармоніюм у Львові.

1025

Всілякого рода

інструмента музичні

найдешевше в виключнім фабричнім складі

І. Капраліка у Львові.

147

Цінники даром.

Зміна ьокалю.

Заложена фірма в року 1877-ім

Вольф Кавфман

перенесла ся з улиці Трибунальської ч. 1. на ул. Лукасіньского ч. 4. (площа Каструм), філія ул. Театральна 16.

Ново відкритий

СКЛАД МЕБЛІВ

також і ви́позичальня

заосмотрена в всілякі знаряди почавши від найбогатших до найскромніших. Цілі урядження для покоїв до спаня, салонів, ідалень і др. — Меблі оріхові, ольхові, чорні, також залізні і гнуті, зеркала і т. д.

Ціни низькі і сталі.

З поважанем

В. Кавфман,

ул. Лукасіньского ч. 1.

ТОВАРИСТВО для розвою рускої штуки

стваришене зареєстроване з ограниченою порукою у Львові, ул. Підвале ч. 7

виконує всякі праці з обсягу артистичного малярства, різьбарства і золотарства після композицій своїх членів, а іменно: образи релігійні до иконостасів, олтарів, хоругов, на тетраподи, плащениці і пр. і такі-ж образи до комнат; образи світські: історичні, портрети з натури і фотографій, краєвиди, побутові і т. д.; з дерева: кивоти, иконостаси, олтарі, образи і крести процесійні, сповідальниці і пр. і всякі праці золотарські; рівнож украшує внутра церков, виготовляє пляни церков, каплиць і пр. і удержує на складі фотографічні репродукції образів руских артистів.

Товариство ручить за стильове, старанне і совістне виконанє.

Цілю Товариства є: піднести нашу штуку і витворити руску школу штук красних. Поручаючи проте се чисто руске Товариство патріотичній опіці нашої П. Т. Публіки духовної і світської, надіємо ся, що зволить Она причинити ся до осягнення сеї цілі численними замовленнями, котрі приймає

— виключно лиш Дирекция Товариства. —

З глибоким поважанем

Дирекция.

Товариство не послугує ся агентами.

Хорі на легкі, горло, гортанку і астму!

Хто раз на завсїгди бажає позбути ся слабости легких, або горла, хотяйби найупірнійшої, або астми, навіть дуже задавненої і на позір невилічимої, сей негай не гербату для хронічно хорих на легки і горло **A. Wolffsky-ого**. Тисячні подяки дають гваранцію великої уздоровляючої сили тої гербати. Пакет на два дни 75 кр. Брошура (описанє ужита) задармо. Правда лише у

A. Wolffsky-ого, Berlin, Nr. 37.

Учитель

орган руского Тов. педагогічного двотижневник педагогічно-науковий, виходить від 1-го червня 1889 у Львові ул. Вірменська ч. 2. Передплата на цілий рік 3 зр., на пів року 1.60 кр., на чверть року 1 зр.

ЛЕВ НОВОСАД

(практикант віденський)

у Львові, ул. Крута ч. 7,

виконує мужеску, дамску і діточу обув, також чоботи з холявами для духовенства по як найприступнійших цінах.

Рівнож приймає репарації кальшів. — З провінції вистане старий оказ на міру.

136 90—140

РОБІТНЯ СУКОНЬ ДАМСКИХ Емілії Соколовської

у Львові, Ринок ч. 29., 1. п. приймає ласкаві замовлення і виконує їх густо-ново і по приступних цінах. НАУКУ КРОЮ уділяє в осібних годинах Замісцеві паночки приймає на помешканє

З друкарні В. А. Шийковського.